

Arrest

nr. 204 193 van 23 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Darul Aman (district Kabul stad, provincie Kabul), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U woonde samen met uw ouders, twee broers en een zus. U werkte sinds maart 2015 voor het bedrijf Big Star Productions in Kabul. Het bedrijf Big Star Productions zou onder meer reclamespotjes maken gericht tegen de Taliban en daesh. Het bedrijf zou ook samenwerken met Amerikanen en veiligheidsdiensten. Twee ex-werknemers zouden na bedreigingen te hebben ontvangen, gevlucht zijn naar de UK en de VS.

Op 1 maart 2015 begon u te werken bij het bedrijf Big Star Productions. U kreeg een jaarcontract maar u werkte in totaal slechts 6 maanden voor dat bedrijf. De eerste maand kreeg u opleiding. Daarna werkte u twee maanden op de IT-afdeling. Vanaf de 4e maand werkte u naast de IT-afdeling ook voor de reclameafdeling. Daar sprak u spotjes in voor radio en televisie. Deze spotjes bevatten boodschappen die de bevolking achter de Afghaanse overheid moest helpen scharen en die waren gericht tegen de Taliban en Daesh. Vanaf de laatste week bij het bedrijf zou u verschillende keren telefonisch bedreigd zijn door onbekenden. De eerste keer was u ervan overtuigd dat het vrienden waren die een grap uithaalden. Later vermoedde u dat het om strijders van de Taliban of Daesh ging. Op aanraden van uw vader diende u op 11 oktober 2015 klacht in bij de politie. Op 15 oktober 2015 werd u aangevallen door 5 à 6 gemaskerde onbekenden aan de uitgang van de Afghan Yak fitnessclub. Daarbij sloegen ze u met stokken. U lag op de grond en riep om hulp waarna uw vrienden kwamen toegesnel. Daarop vluchtten de aanvallers weg. U belde diezelfde avond nog naar uw moeder om te zeggen dat u Afghanistan zou verlaten.

Rond 20u-21u kwam u aan bij het huis van uw vriend A. W.. De volgende ochtend bent u met de hulp van een smokkelaar naar het grensgebied van Iran gevlucht. Op 24 november 2015 bent u aangekomen in België. U diende uw asielaanvraag in op 27 november 2015.

Uw moeder woont momenteel samen met uw twee broers en uw zus in Kabul. Uw vader is eind 2016 overleden ten gevolge van kanker. Uw vader heeft jarenlang gewerkt als veiligheidsagent/bewaker voor de Verenigde Naties in Kabul. Uw nonkel langs moederzijde werkt eveneens voor de Verenigde Naties. Uw verre familie uit de provincie Paktya zou naar aanleiding van de dood en begrafenis van uw vader hebben vernomen dat hij voor de VN werkte en zou daar negatief op hebben gereageerd. Uw zus verblijft volgens uw verklaringen ondertussen ongeveer 5 jaar legaal in België. Ze zou getrouwd zijn met een Belg.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw taskara, uw diploma van het middelbaar onderwijs uit Kabul, twee Afghaanse certificaten over een vorming Engels en ICT, een klacht over dreigtelefoons bij de politie, uw arbeidscontract bij Big Star Productions, e-mails van uw leerkracht Engels in Afghanistan, arbeidscontracten en werkbadges van uw vader bij de Verenigde Naties.

B. Motivering

U vreest dat u bij terugkeer naar Kabul zou worden gevisieerd door leden van de Taliban of Daesh omdat u als werknemer van het mediabedrijf 'Big Star Productions' reclamespotjes zou hebben ingesproken die gericht waren tegen deze organisaties.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) meent echter dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is.

Na u een tweede maal gehoord te hebben bij het CGVS, werd immers vastgesteld dat uw verklaringen aangaande uw problemen in Afghanistan dermate vaag zijn en enkele fundamentele tegenstrijdigheden met uw voorgaande verklaringen bevatten, waardoor geen geloof kan gehecht worden aan uw ingeroepen vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

Zo is tijdens het gehoor meermaals gebleken dat u de chronologie van uw relaas ernstige tegenstrijdigheden en aberraties bevat. Uit uw dossier blijkt dat u asiel in België hebt aangevraagd op 27/11/2015. Tijdens beide gehoren bij CGVS verklaarde u dat u een week eerder was aangekomen in België en bij uw zus verbleef (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 9). Daaruit kan dus geconcludeerd worden dat u rond 20 november 2015 in België bent aangekomen. Over de duur van de reis vanuit Afghanistan naar België verklaarde u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, nr. 31) dat u ongeveer 2 maanden onderweg was. Tijdens uw eerste gehoor bij CGVS bevestigde u deze verklaring (CGVS I, p.19). Tijdens uw tweede gehoor bij CGVS kwam u terug op uw eerdere verklaringen en gaf u aan dat u iets langer dan 2 maanden onderweg was geweest (CGVS II, p.8). Gesteld dat u in België bent aangekomen op 20/11/2015, betekent dat u ten laatste eind september 2015 zou vertrokken zijn uit Afghanistan. Echter uit uw eerste verklaringen bij DVZ gaf u als vertrekdatum 25/07/1394 wat overeenkomt met 17/10/2015. Niet onbelangrijk te vermelden is dat deze datum samenviel met uw 21e verjaardag. Tijdens het eerste gehoor bij CGVS verklaarde u te zijn vertrokken op de 24e volgens de Afghaanse kalender maar u kon zich de exacte maand niet meer herinneren (CGVS I, p.19). In het tweede gehoor bij CGVS herinnerde u zich uw vertrekdatum opeens weer wel en verklaarde u te zijn vertrokken op 24/07/1394, een dag eerder dan aanvankelijk beweerd (CGVS II, p.7).

Dit is echter compleet ongeloofwaardig gezien het belang van moment van vertrek uit het land: het was immers de dag van uw verjaardag en aanvankelijk wist u met precisie zeggen wanneer u was vertrokken uit Afghanistan.

Deze ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde moment van vertrek wordt nog verder versterkt door het feit dat u helemaal geen idee had langs welke plaatsen u in Afghanistan gereisd hebt. U geeft enkel aan dat u Kabul verlaten heeft en urenlang doorheen een bergachtige regio gereisd hebt. Wanneer u gevraagd werd naar welke steden/provincies u passeerde vanuit Kabul tot het verlaten van Afghanistan, haalde u als argument aan dat u Kabul nooit eerder verlaten had wegens de onveilige situatie in het land (CGVS I, p.17-18; CGVS II, p.8). Echter indien u reist met de auto en onderweg meerdere tussenstops maakt, kan enigszins verwacht worden dat u enkele plaatsnamen kan opnoemen. Dit gegeven is een bijkomende bevestiging dat uw verklaringen over het moment van vertrek, alsook de manier waarop u Afghanistan verlaten heeft, niet geloofwaardig zijn.

Indien u daadwerkelijk 2 maanden onderweg was, betekent dit dat u eigenlijk al vertrokken was uit Afghanistan vóór de maand oktober. Echter de problemen waarvoor u uw land hebt verlaten, hebben zich allemaal afgespeeld in oktober 2015. Uw eerste dreigtelefoontje zou u volgens de Afghaanse kalender gekregen hebben op 12/07/1394 wat overeenkomt met 04/10/2015 (CGVS II, p.11). Uw laatste dreigtelefoontje zou u gekregen hebben op 18/07/1394 wat overeenkomt met 10/10/2015 (CGVS I, p.29; CGVS II, p.11). Vervolgens zou u klacht bij de politie hebben ingediend op 19/07/1394 wat overeenkomt met 11/10/2015 (DVZ nr. 3.5; CGVS I, p.20; CGVS II, p.9,11). U legde overigens een bewijs van uw klacht bij de politie neer, gedateerd op 19/07/1394. Op 23/07/1394 wat overeenkomt met 15/10/2015 zou u dan aangevallen zijn bij de fitnesszaal (DVZ nr. 3.5; CGVS I, p.19,31; CGVS II, p. 9-11). Daaruit kan dus geconcludeerd worden dat de geloofwaardigheid van uw relaas over uw beweerde problemen met de Taliban of Daesh in oktober 2015 volledig ondermijnd wordt, gezien de chronologische tegenstrijdigheden.

Ook van een ander perspectief wordt de de chronologie van uw beweerde problemen volledig onderuit gehaald. U beweerde dat uw contract bij Big Star Production startte op 2 maart 2015 (kopie contract groene map, CGVS I, p.12,25). U verklaarde gedurende 6 maanden voor dat bedrijf te hebben gewerkt waarna u gevlucht bent voor uw problemen met betrekking tot de reclamespotjes gericht tegen de Taliban en Daesh (CGVS I, p.19,29; CGVS II, 28). Dit zou dus betekenen dat u begin september 2015 uit Afghanistan zou zijn gevlucht. Echter alle problemen speelden zich in oktober 2015; dus vanuit dit standpunt klopt ook deze chronologie niet. Daarmee geconfronteerd beweerde u dat u eigenlijk 4 maanden onderweg was vanuit Afghanistan naar België, en niet 2 maanden zoals eerder beweerd (CGVS II, p. 28,29). Straffer nog, u beweerde dat u in september gedurende een maand in Iran was en in oktober 2015 zou u in Turkije aangekomen zijn. Dat zorgt ervoor dat het chronologische verloop van de gebeurtenissen helemaal onderuit kan worden gehaald. Daarna probeerde u zich er uit te praten door de fout bij de Afghaanse politie te leggen. Zij zouden zich vergist hebben over de datum van de klacht (CGVS II, p.29). Echter het is niet aannemelijk dat de politie dit verkeerdelijk zou genoteerd hebben. Stel dat de politie zich toch vergist zou hebben, dan nog biedt dit geen verschuiving voor de hierboven vermelde chronologische tegenstrijdigheden. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat u, een geschoold persoon, correcte verklaringen zou kunnen afleggen over het moment van uw vertrek uit Afghanistan.

Verder slaagt u er niet in concrete info te geven over uw werk bij het bedrijf Big Star Productions. U verschool zich telkens achter het feit dat u maar een gewone werknemer was waardoor u niet op de hoogte kon zijn van wat er zich afspeelde binnen het bedrijf (CGVS II, p.14,15). Zo gaf u aan dat het bedrijf samenwerkte met Amerikanen voor productie van reclame voor NAVO en ISAF (CGVS I, p.11,14,15, CGVS II, p.15). U beweerde dat er posters werden gemaakt voor de Amerikanen maar u kon geen info geven over de inhoud van die posters wanneer u daar uitdrukkelijk naar gevraagd werd (CGVS I, p.14-15; CGVS II, p.15). Gezien het bedrijf waarvoor u gewerkt heeft, slechts 10 werknemers in dienst had, kan logischerwijs toch verwacht worden dat u hierover meer kennis heeft. Indien u effectief in uw hoedanigheid van werknemer bij Big Star Productions betrokken zou zijn geweest bij het maken van pro-overheidspropaganda, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u hier iets meer over zou kunnen vertellen, quod non in casu.

Daarenboven gaf u aan dat 2 ex-werknemers het bedrijf hebben verlaten omwille van bedreigingen door de Taliban (CGVS I, p. 27,31,36; CGVS II p.22,23). Zij zouden dezelfde functie als u uitgeoefend hebben en gevlucht zijn vlak voor uw aanwerving. U werd hiervan bij aanvang van uw job op de hoogte gesteld door de directie, maar u vond het niet nuttig om u zich hierover beter te informeren.

Het enige dat u in opeenvolgende verklaringen bleef herhalen was dat de ene werknemer naar de VS was gevlucht en de andere naar de UK. Tijdens uw tweede gehoor bij CGVS verklaarde u letterlijk dat u niet geïnteresseerd was om over problemen van andere werknemers te praten gezien u worstelde met uw eigen problemen (CGVS II, p.23). Nochtans had u gelijkaardige problemen en zou u zich hiervoor toch enigszins moeten interesseren waardoor u redelijkerwijs meer info zou gevraagd hebben bij de directie van uw bedrijf. Deze informatie zou u immers in staat stellen het risico dat u zelf liep beter in te schatten. U wist dus reeds bij aanvang van uw contract dat u mogelijk gevaar zou lopen omwille van uw functie en toch dacht u bij het krijgen van die eerste dreigtelefoon dat 'het vrienden zouden zijn die met uw voeten speelden' (CGVS I, p.19,30; CGVS II, p.9,20). Wanneer u hier kort over vertelde aan uw baas, ging uw baas aanvankelijk mee in de piste dat het uw vrienden konden zijn (CGVS II, p.20). Door die eerste dreigtelefoon niet serieus te nemen, is uw gedrag weinig aannemelijk gezien het feit dat uw functie risico's met zich meebracht alsook ex-werknemers die eerder ook al gelijkaardige problemen kenden. Bovendien wordt dit gebrek aan aannemelijkheid nog verder bevestigd door een flagrante tegenstrijdigheid in beide gehoren bij CGVS. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS gaf u aan dat u het eerste dreigtelefoontje ontving op uw werk (CGVS I, p. 29). Tijdens het tweede gehoor beweerde u een eerste keer gebeld te zijn bij u thuis (CGVS II, p.18,19). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid gaf u aan dat u zoveel telefoontjes had gekregen dat u niet meer wist waar u het eerste had ontvangen. Gezien dit moment de start van uw problemen betekende, kan toch van u verwacht worden dat u zich duidelijk herinnert waar u was als u dit dreigtelefoontje kreeg.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verhaal dat u als werknemer van een mediabedrijf problemen zou hebben gekend met de Taliban of Daesh.

Tenslotte verklaarde u verre familie te hebben in Paktya die eerder conservatief zijn. Zij zouden zijn te weten gekomen op de begrafenis van uw vader dat uw vader al die tijd voor de VN heeft gewerkt en dat uzelf in Europa verbleef. U beweerde dat deze verre familie bereid is om hiertegen kwaadwillig actie te ondernemen, gezien zij zich keren tegen Westerse invloeden (CGVS I, p.20,22, CGVS II, p.3-7). Verder vreesde u uw burens in Kabul gezien ook zij afkerig reageerden tegenover het voormalig werk van uw vader en het feit dat uzelf in Europa bent. Meermaals werd u gevraagd naar incidenten of aanwijzingen die deze vrees konden aantonen. U bleef echter vaag en verklaarde uiteindelijk dat uw jongere broer recent verbaal werd bedreigd door uw burens in Kabul (CGVS II, p.4,5). Uw verre familie uit de provincie Paktya – die op geruime afstand van de hoofdstad Kabul ligt – heeft sinds de begrafenis van uw vader eind 2016 nog geen enkele actie ondernomen. U bent zelf op heel jonge leeftijd verhuisd van Paktya naar Kabul maar dit had niets te maken met familiale redenen, wel met het feit dat u omwille van de onveilige situatie geen school kon lopen in Paktya (CGVS II, p.3). Op basis van deze vaststellingen meent het CGVS dat u niet aannemelijk kunt maken dat u omwille van het loutere feit dat u reeds overleden vader als bewakingsagent werkte voor de VN in Kabul of omwille van het loutere feit dat u momenteel in Europa verblijft een gegronde vrees voor vervolging zou kunnen vanwege uw verre familie of gelijk wie bij terugkeer naar Kabul.

De door u neergelegde documenten, met name uw taskara, uw diploma van het middelbaar onderwijs uit Kabul, twee Afghaanse certificaten over een vorming Engels en ICT, een klacht over dreigtelefoons bij de politie, een email van Peter Dalglish over uw Engelse lessen en enkele arbeidscontracten van uw vader bij de Verenigde Naties, kunnen de beoordeling in uw asielaanvraag niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten vormen louter een indicatie van uw identiteit en uw opleidingsniveau alsook het profiel van uw overleden vader dewelke heden niet ter discussie worden gebracht door het CGVS. Wat betreft het arbeidscontract bij Big Star Productions meent het CGVS dat dergelijke documenten weinig bewijswaarde hebben, gezien uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat dergelijke documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen. Daarenboven, zelfs indien u effectief voor dit bedrijf zou hebben gewerkt, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kunt maken dat u zich effectief zou hebben beziggehouden met het inspreken van spotjes of dat u omwille van deze reden problemen zou hebben gekend met de Taliban of Daesh.

Op basis van voorgaande vaststellingen meent het CGVS dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a) of b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistansinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 18 december 2000 (hierna: Handvest).

Na een uitvoerige samenvatting van de bestreden beslissing, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst geschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Op 7 maart 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een uittreksel uit het EASO “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*” van december 2017 en de COI Focus “*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*” van 21 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Per drager brengt verzoeker op 21 maart 2018 samen met een aanvullende nota volgende stukken bij: huwelijksprocedure van verzoeker in Frankrijk, diploma van de verloofde van verzoeker, loonfiche van verloofde van verzoeker, bewijs dat de verloofde van verzoeker haar nationale plicht in Frankrijk heeft vervuld, nationale identiteitskaart van de verloofde van verzoeker, foto's van verzoeker en zijn verloofde, een bundel rapporten en krantenartikelen en twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker stelt bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen te worden gevisieerd door de taliban of Daesh omdat hij als werknemer voor het mediabedrijf ‘*Big Star Productions*’ reclamespotjes zou hebben ingesproken die gericht waren tegen deze organisaties.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de chronologie van verzoekers relaas ernstige tegenstrijdigheden en aberraties bevat; (ii) de vaststelling dat verzoeker niet weet langs welke plaatsen hij in Afghanistan heeft gereisd verder de geloofwaardigheid van zijn relaas op de helling zet; (iii) verzoeker er niet in slaagt concrete informatie te geven over zijn werk bij het bedrijf “Big Star Productions”; (iv) verzoekers houding niet aannemelijk is aangezien hij van bij aanvang van zijn functie wist dat deze risico's met zich meebracht alsook dat twee ex-werknemers reeds aan gelijkaardige problemen werden blootgesteld; (v) verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij omwille van het loutere feit dat zijn overleden vader als bewakingsagent werkte voor de VN of omwille van verzoekers verblijf in Europa een gegronde vrees voor vervolging zou kennen vanwege zijn verre familie of gelijk wie bij terugkeer naar Kabul en (vi) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 augustus 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen kan aanbrengen waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielaanvraag, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker slaagt er aldus niet in hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.3.1. Vooreerst kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen omtrent de chronologie van zijn relaas dermate ernstige tegenstrijdigheden en aberraties bevatten dat zij als begin van bewijs iedere overtuigingskracht ontberen.

Dienaangaande staat in de bestreden beslissing pertinent te lezen als volgt: “(...) Uit uw dossier blijkt dat u asiel in België hebt aangevraagd op 27/11/2015. Tijdens beide gehoren bij CGVS verklaarde u dat u een week eerder was aangekomen in België en bij uw zus verbleef (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 9). Daaruit kan dus geconcludeerd worden dat u rond 20 november 2015 in België bent aangekomen. Over de duur van de reis vanuit Afghanistan naar België verklaarde u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, nr. 31) dat u ongeveer 2 maanden onderweg was. Tijdens uw eerste gehoor bij CGVS bevestigde u deze verklaring (CGVS I, p.19). Tijdens uw tweede gehoor bij CGVS kwam u terug op uw eerdere verklaringen en gaf u aan dat u iets langer dan 2 maanden onderweg was geweest (CGVS II, p.8).

Gesteld dat u in België bent aangekomen op 20/11/2015, betekent dat u ten laatste eind september 2015 zou vertrokken zijn uit Afghanistan. Echter uit uw eerste verklaringen bij DVZ gaf u als vertrekdatum 25/07/1394 wat overeenkomt met 17/10/2015. Niet onbelangrijk te vermelden is dat deze datum samenviel met uw 21e verjaardag. Tijdens het eerste gehoor bij CGVS verklaarde u te zijn vertrokken op de 24e volgens de Afghaanse kalender maar u kon zich de exacte maand niet meer herinneren (CGVS I, p.19). In het tweede gehoor bij CGVS herinnerde u zich uw vertrekdatum opeens weer wel en verklaarde u te zijn vertrokken op 24/07/1394, een dag eerder dan aanvankelijk beweerd (CGVS II, p.7). Dit is echter compleet ongeloofwaardig gezien het belang van moment van vertrek uit het land: het was immers de dag van uw verjaardag en aanvankelijk wist u met precisie zeggen wanneer u was vertrokken uit Afghanistan.

(...)

Indien u daadwerkelijk 2 maanden onderweg was, betekent dit dat u eigenlijk al vertrokken was uit Afghanistan vóór de maand oktober. Echter de problemen waarvoor u uw land hebt verlaten, hebben zich allemaal afgespeeld in oktober 2015. Uw eerste dreigtelefoontje zou u volgens de Afghaanse kalender gekregen hebben op 12/07/1394 wat overeenkomt met 04/10/2015 (CGVS II, p.11). Uw laatste dreigtelefoontje zou u gekregen hebben op 18/07/1394 wat overeenkomt met 10/10/2015 (CGVS I, p.29; CGVS II, p.11). Vervolgens zou u klacht bij de politie hebben ingediend op 19/07/1394 wat overeenkomt met 11/10/2015 (DVZ nr. 3.5; CGVS I, p.20; CGVS II, p.9,11). U legde overigens een bewijs van uw klacht bij de politie neer, gedateerd op 19/07/1394. Op 23/07/1394 wat overeenkomt met 15/10/2015 zou u dan aangevallen zijn bij de fitnesszaal (DVZ nr. 3.5; CGVS I, p.19,31; CGVS II, p. 9-11). Daaruit kan dus geconcludeerd worden dat de geloofwaardigheid van uw relaas over uw beweerde problemen met de Taliban of Daesh in oktober 2015 volledig ondermijnd wordt, gezien de chronologische tegenstrijdigheden.

Ook van een ander perspectief wordt de de chronologie van uw beweerde problemen volledig onderuit gehaald. U beweerde dat uw contract bij Big Star Production startte op 2 maart 2015 (kopie contract groene map, CGVS I, p.12,25). U verklaarde gedurende 6 maanden voor dat bedrijf te hebben gewerkt waarna u gevlucht bent voor uw problemen met betrekking tot de reclamespotjes gericht tegen de Taliban en Daesh (CGVS I, p.19,29; CGVS II, 28). Dit zou dus betekenen dat u begin september 2015 uit Afghanistan zou zijn gevlucht. Echter alle problemen speelden zich in oktober 2015; dus vanuit dit standpunt klopt ook deze chronologie niet. Daarmee geconfronteerd beweerde u dat u eigenlijk 4 maanden onderweg was vanuit Afghanistan naar België, en niet 2 maanden zoals eerder beweerd (CGVS II, p. 28,29). Straffer nog, u beweerde dat u in september gedurende een maand in Iran was en in oktober 2015 zou u in Turkije aangekomen zijn. Dat zorgt ervoor dat het chronologische verloop van de gebeurtenissen helemaal onderuit kan worden gehaald. Daarna probeerde u zich er uit te praten door de fout bij de Afghaanse politie te leggen. Zij zouden zich vergist hebben over de datum van de klacht (CGVS II, p.29). Echter het is niet aannemelijk dat de politie dit verkeerdelijk zou genoteerd hebben. Stel dat de politie zich toch vergist zou hebben, dan nog biedt dit geen verschoning voor de hierboven vermelde chronologische tegenstrijdigheden. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat u, een geschoold persoon, correcte verklaringen zou kunnen afleggen over het moment van uw vertrek uit Afghanistan." Met het louter herhalen van zijn verklaring als zou de politie de datum van de klacht foutief hebben genoteerd, werpt verzoeker geen ander licht op deze vaststellingen en overwegingen. Immers, zoals terecht wordt opgemerkt door de commissaris-generaal kan, daargelaten de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat de politie deze datum verkeerd genoteerd zou hebben, dit geen verschoning bieden voor het feit dat verzoeker middels zijn verklaringen aangeeft dat hij zes maanden na de start van zijn werkzaamheden bij "Big Star Production" (in maart 2015) Afghanistan heeft verlaten, hetgeen betekent dat hij in september 2015 uit Afghanistan zou zijn gevlucht, daar waar hij nochtans aangeeft dat al zijn problemen in Afghanistan zich hebben afgespeeld in oktober 2015.

In zoverre verzoeker aanvoert dat zijn verklaringen aangaande zijn vertrekdatum bemoeilijkt werden omwille van het feit dat hij de conversie van de ene kalender naar de andere kalender uit het hoofd kan doen, kan de Raad niet inzien hoe dit de vastgestelde tegenstrijdigheden en aberraties in de door hem geschetste chronologie van de gebeurtenissen kan verklaren. Uit de gehoorverslagen blijkt immers dat verzoeker zijn vertrekdatum op de Dienst Vreemdelingenzaken heel precies plaatste op zijn verjaardag en dit door middel van de Afghaanse kalender (administratief dossier, stuk 22, vraag 31). Ook in het kader van zijn spontaan asielrelaas hanteert verzoeker zelf de Afghaanse kalender, zelfs precieze data, om de chronologie van zijn problemen uiteen te zetten (administratief dossier, stuk 7, p. 9-10), hetgeen hij blijft doen wanneer verder wordt doorgevraagd naar de details van zijn relaas (administratief dossier, stuk 7, p. 10-11). Dat verzoeker de dagen en de maanden niet kent, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, kan dan ook allerminst gevolgd worden.

Overigens dient erop gewezen dat ook daar waar verzoeker geen gebruik maakt van de Afghaanse, dan wel de Westerse kalender, doch wel van tijdspannes zoals bijvoorbeeld 2 à 3 maanden of in dagen, de door hem geschetste chronologie evenmin kan overtuigen, hetgeen tevens blijkt uit voormelde pertinente motieven. Ook de algemene bewering dat verzoeker de maanden niet precies kan situeren nu er in de Afghaanse context minder aandacht wordt gehecht aan datums kan, gelet op de significante discrepanties, niet volstaan als verschoning voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en aberraties. In dit verband dient tevens te worden benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure coherente, gedetailleerde, volledige en eensluidende verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift in wezen tot het louter herhalen van de door hem afgelegde verklaringen gedurende het tweede gehoor. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Verzoeker voert aan dat hij geen idee heeft van de provincies of steden langs waar hij heeft gereisd in Afghanistan omdat de smokkelaar hem geen informatie gaf, hij niets heeft willen verzinnen dat hij niet weet, hij samen met andere vluchtelingen in een gesloten auto heeft gereisd waardoor hij niet naar buiten kon kijken en zelfs zo hij naar buiten hebben kunnen kijken, hij persoonlijk nooit in deze gebieden is geweest zodat hij niets zou hebben kunnen herkennen. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig geachte verklaringen en het poneren van *post-factum* beweringen wat evenwel geen dienstig verweer kan worden geacht om de pertinente motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan derhalve gevolgd worden waar deze terecht overweegt dat de vaststelling dat verzoeker helemaal geen idee heeft langs welke plaatsen hij in Afghanistan gereisd heeft, noch kan aangeven waar hij te voet de grens zou zijn overgestoken (administratief dossier, stuk 10, p. 17), verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn beweerde moment van vertrek op de helling zet. Van iemand die verklaart dat hij in de auto heeft gereisd en onderweg tussenstops heeft gemaakt, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij enkele plaatsnamen kan opnoemen. Zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift kan de geloofwaardigheid van de reisweg aanvaard worden als element bij de beoordeling van een asielaanvraag; de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute, *quod non in casu*.

2.3.2.3.2. Hoewel verzoekers werkzaamheden bij het bedrijf "*Big Star Productions*" op zich niet worden betwist, dient te worden opgemerkt dat het feit dat verzoeker geen concrete informatie kan geven over wat er zich allemaal afspeelde binnen het bedrijf wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen als zou hij als werknemer bij "*Big Star Productions*" betrokken zijn geweest bij het maken van pro-overheidspropaganda. Zo geeft verzoeker enerzijds aan dat het bedrijf samenwerkte met Amerikanen voor de productie van reclame voor NAVO en ISAF (administratief dossier, stuk 7, p. 11, 14-15 en stuk 10, p. 15). Ook geeft verzoeker aan dat er posters in het bedrijf werden gemaakt voor de Amerikanen, maar moest hij het antwoord schuldig blijven over de inhoud van de posters (administratief dossier, stuk 7, p. 14-15 en stuk 10, p. 15).

Voorts valt op dat verzoeker gedurende zijn eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eerder vaag blijft over de verspreidingskanalen van de spotjes waaraan hij zou hebben meegewerkt: "*In media eigenlijk. Dus zij gaven het door aan media en bv. Tolo TV. Ook radio. Ik weet niet meer welke radio dat was maar ook via radio.*" (administratief dossier, stuk 10, p. 15), daar waar hij tijdens het tweede gehoor plots wel weer weet dat de spotjes af en toe via Radio Arman FM verspreid werden (administratief dossier, stuk 7, p. 11). Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel melding maakt van het feit dat hij "*acteerde*" in meerdere reclamespots die gericht waren tegen de taliban (administratief dossier, stuk 22, vraag 3.5.), daar waar hij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat ze zowel tegen de taliban als tegen Daesh gericht waren.

Aangezien verzoeker aangeeft dat er slechts 10 werknemers in het bedrijf tewerk gesteld waren, kan van hem wel degelijk logischerwijze worden verwacht dat hij meer kan vertellen over wat er zich allemaal afspeelde in het bedrijf.

Het betoog dat het tot de elementaire veiligheidsmaatregelen zou behoren dat een mediabedrijf niet publiekelijk stelt dat zij met westerse landen werkt en er ook weinig informatie intern wordt verspreid, kan deze appreciatie niet ombuigen. Verzoeker stelt immers uitdrukkelijk dat zijn werkgever hem bij aanvang heeft ingelicht van de gevaren van zijn job en melding heeft gemaakt van het feit dat in het verleden reeds twee werknemers omwille van bedreigingen door de taliban het bedrijf hebben verlaten (administratief dossier, stuk 10, p. 19 en stuk 7, p. 22). In deze context acht de Raad het dan ook allerminst plausibel dat het bedrijf zijn werknemers niet zou inlichten over de activiteiten die het ontplooidde en de mogelijke veiligheidsrisico's die hiermee onlosmakelijk verbonden zouden zijn voor al zijn werknemers.

2.3.2.3.3. Verzoekers verregaande desinteresse in de problemen van andere werknemers die het bedrijf zouden hebben verlaten omwille van bedreigingen van de taliban is naar het oordeel van de Raad onverenigbaar met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en doet verder afbreuk aan de oprechtheid van zijn asielrelaas. De argumentatie in het verzoekschrift dat zijn problemen zich over een korte tijdspanne hebben ontsponnen en hij aldus weinig tijd had om zich te informeren, kan niet overtuigen nu uit niets blijkt dat verzoeker zich thans – ruim twee jaar na zijn voorgehouden problemen – zou hebben geïnformeerd over het lot van de twee ex-werknemers.

Dat verzoeker, die aangeeft dat hij van bij aanvang van zijn job op de hoogte werd gesteld door de directie van het feit dat twee ex-werknemers het bedrijf zouden hebben verlaten omwille van problemen met de taliban en aldus wist dat zijn job gevaarlijk was, bovendien bij het ontvangen van een eerste dreigtelefoon dacht dat het vrienden waren die met zijn voeten speelden (administratief dossier, stuk 7, p. 19 en 30 en stuk 10, p. 9 en 20) en hij eerst wilde uitsluiten dat het niet iemand van zijn vriendenkring betrof, is geheel niet aannemelijk en ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Het is in dit verband tevens opmerkelijk dat verzoeker aangeeft dat wanneer hij zijn baas over de eerste dreigtelefoon inlichtte, deze aanvankelijk zou zijn meegegaan in zijn piste dat het zijn vrienden konden zijn (administratief dossier, stuk 7, p. 20).

2.3.2.3.4. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft omdat hij na zijn verblijf in Europa en omwille van zijn verloving (en religieuze huwelijk) met een vrouw met de Franse nationaliteit als verwesterd zal worden aanzien door zijn conservatieve familie in Paktya en zijn burelen in Kabul, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie bijgevoegd aan het verzoekschrift en de aanvullende nota (stuk 13, rechtsplegingsdossier, stuk 9) die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Evenmin toont hij aan waarom hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze *in concreto* wordt uitgewerkt en/of gestaafd. De foto's van de huwelijksprocedure, het diploma en de loonfiche van de verloofde van verzoeker, het bewijs dat de verloofde van verzoeker haar nationale plicht in Frankrijk heeft vervuld, de nationale identiteitskaart van de verloofde van verzoeker en de foto's van verzoeker en zijn verloofde (stukken 1-6, rechtsplegingsdossier, stuk 9) kunnen niets wijzigen aan voormelde vaststellingen.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016, nog aanvoert dat hij een risicoprofiel bezit omwille van de werkzaamheden van zijn vader bij de VN, dient erop gewezen dat uit deze UNHCR-richtlijnen blijkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the specific circumstances of the case [...]*"). Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat hiertoe geenszins. De loutere blote bewering dat verzoekers oom overweegt om het land te verlaten aangezien hij omwille van zijn profiel een doelwit vormt van gericht geweld en dat zijn broer verbale bedreigingen kreeg, is op zich evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er immers niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt in dit verband bovendien nog pertinent als volgt: "*Tenslotte verklaarde u verre familie te hebben in Paktya die eerder conservatief zijn. Zij zouden zijn te weten gekomen op de begrafenis van uw vader dat uw vader al die tijd voor de VN heeft gewerkt en dat uzelf in Europa verbleef.*"

U beweerde dat deze verre familie bereid is om hiertegen kwaadwillig actie te ondernemen, gezien zij zich keren tegen Westerse invloeden (CGVS I, p.20,22, CGVS II, p.3-7). Verder vreesde u uw burens in Kabul gezien ook zij afkerig reageerden tegenover het voormalig werk van uw vader en het feit dat uzelf in Europa bent. Meermaals werd u gevraagd naar incidenten of aanwijzingen die deze vrees konden aantonen. U bleef echter vaag en verklaarde uiteindelijk dat uw jongere broer recent verbaal werd bedreigd door uw burens in Kabul (CGVS II, p.4,5). Uw verre familie uit de provincie Paktya – die op geruime afstand van de hoofdstad Kabul ligt – heeft sinds de begrafenis van uw vader eind 2016 nog geen enkele actie ondernomen. U bent zelf op heel jonge leeftijd verhuisd van Paktya naar Kabul maar dit had niets te maken met familiale redenen, wel met het feit dat u omwille van de onveilige situatie geen school kon lopen in Paktya (CGVS II, p.3). Op basis van deze vaststellingen meent het CGVS dat u niet aannemelijk kunt maken dat u omwille van het loutere feit dat u reeds overleden vader als bewakingsagent werkte voor de VN in Kabul of omwille van het loutere feit dat u momenteel in Europa verblijft een gegronde vrees voor vervolging zou kunnen vanwege uw verre familie of gelijk wie bij terugkeer naar Kabul."

2.3.2.3.5. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota nog verwijst naar verschillende algemene rapporten en krantenartikelen (stukken 7-13, rechtsplegingsdossier, stuk 9), wijst de Raad erop dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §§ 1, 4-5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet merkt verzoeker in het verzoekschrift pertinent op dat in de bestreden beslissing de veiligheidssituatie voor de Provincie Kabul wordt onderzocht, terwijl verzoeker reeds sinds zijn 5 jaar in de stad Kabul verblijft en ook zijn familie daar nog steeds verblijft. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij opmerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om de veiligheidssituatie ten aanzien van zijn verblijfplaats te onderzoeken. De Raad stelt vast dat er geen informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier, noch aan het rechtsplegingsdossier met betrekking tot de specifieke veiligheidssituatie in de stad Kabul, zodat de actuele intensiteit en willekeur van de gewapende confrontaties in verzoekers verblijfplaats niet kan worden beoordeeld.

2.3.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet worden vernietigd in zoverre zij betrekking heeft op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2017 wordt vernietigd in zoverre zij de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER